

Arrest

nr. 303 865 van 26 maart 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
Vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN DER BEKEN
Wolstraat 10
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 31 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat D. VAN DER BEKEN en van attaché N. STERK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 4 september 2022 als niet-begeleide minderjarige en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 6 september 2022.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 18 januari 2023 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 2 juni 2023.

1.3. Op 27 juli 2023 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 juli 2023 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen bezit je de Afghaanse nationaliteit en ben je Pashtoun en soennitisch moslim. Je bent zestien jaar oud en werd geboren in het dorp Satmand gelegen in het district Kot in de provincie Nangarhar. Je hebt twee oudere zussen en één jongere broer. Je vader werkte voor het Afghaanse nationale leger in Kandahar, maar wat hij er precies deed weet je niet.

Toen je nog heel klein was, naar schatting zo'n acht of tien jaar oud, kwam je vader om het leven tijdens een gevecht op zijn werk. Mensen van het leger brachten zijn lichaam naar jullie huis en je vader werd begraven in het dorp. Vijf of zes dagen na de dood van je vader kwamen er talibanstrijders naar je huis terwijl jij er niet was. Ze zeiden tegen je moeder dat je vader wapens had meegebracht en dat jullie deze aan hen moesten geven, zo niet dreigden ze ermee jou mee te nemen. Toen jij in de namiddag thuiskwam vertelde je moeder wat er was gebeurd en zei ze dat je van daar moest vertrekken. Twee of drie dagen later belde je moeder met je schoonbroer K.(...) S.(...) en lichtte ze hem in over de problemen met de taliban. Je schoonbroer regelde meteen alles met een smokkelaar en de volgende dag vertrok je bij je thuis.

Het was enkele dagen voor de machtsovername door de taliban (die plaatsvond in augustus 2021) toen de smokkelaar je kwam ophalen bij je thuis. Met de auto bracht hij je eerst naar Kabul en van daaruit verder naar het grensgebied, een grote woestijn. Daar stak je de grens over met Iran, waar je ongeveer een maand of anderhalve maand bleef. Vervolgens reisde je verder naar Turkije, waar je enkele maanden bleef omdat je verschillende pogingen moest ondernemen om verder te kunnen gaan. Uiteindelijk slaagde je erin om naar Bulgarije te gaan, van waaruit je via Servië, Italië en Frankrijk naar België wist te komen. Op 6 september 2022, zo'n week na je aankomst, diende je je verzoek om internationale bescherming in.

In geval van terugkeer naar Afghanistan vrees je gedood te zullen worden door de taliban.

Ter ondersteuning van dit verzoek legde je volgende kopieën van documenten neer: je taskara of Afghaans identiteitsbewijs, de badge van het Afghaanse nationale leger behorende tot je vader, de bankkaart van je vader, twee attesten betreffende militaire opleidingen van je vader en enkele foto's van je vader in militair uniform (tijdens zijn werk).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Je bent er niet in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen jouw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch heb je aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade.

De reden hiervoor is dat er geen geloof kan gehecht worden aan jouw verklaarde problemen met de taliban. Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat je tijdssituering van cruciale gebeurtenissen in je asielrelaas, zoals het overlijden van je vader, jouw persoonlijke problemen met de taliban en jouw daaropvolgende vertrek uit Afghanistan, bijzonder inconsistent is. Zo gaf je bij de start van het onderhoud op het Commissariaat-Generaal (CGVS) expliciet aan dat er bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een misverstand was geweest omtrent het overlijden van je vader en dat je papa niet twee dagen voor de machtsovername is gestorven maar wel lang voor de machtsovername (CGVS p.4). Gevraagd wat je bedoelde met lang voor de machtsovername stelde je dat je toen nog heel jong was en schatte je je leeftijd op ongeveer acht of tien jaar oud (CGVS p.4), wat zou betekenen dat je vader is overleden tussen 2014 en 2016. Tegelijkertijd zei je ook vier of vijf dagen voor de machtsovername van de taliban (die plaatsvond in augustus 2021) te zijn vertrokken uit Afghanistan (CGVS p.5), en zou je dus vijf tot zeven jaar na de dood van je papa je land verlaten hebben.

Wanneer er vervolgens naar je scholing in Afghanistan gevraagd werd stelde je één jaar naar school te zijn geweest toen je heel jong was en je vader nog in leven was (CGVS p.5-6). Gevraagd hoe het komt dat je maar één jaar naar school ging verklaarde je dat je vader tijdens eens gevecht stierf, jouw problemen begonnen en je dan uit je land vertrok. Je stelde dat je na de dood van je papa met school stopte en

herhaalde dat je kort voor de machtsovername uit je land vertrok (CGVS p.6), twee gebeurtenissen waar zoals eerder aangehaald echter ruim vijf tot zeven jaar tussen zitten. Opnieuw gevraagd naar de reden waarom je (na de dood van je papa) met school stopte verwees je naar het probleem van je papa, en zei je de taliban naar je huis kwamen en je vader ervan beschuldigden wapens naar huis te hebben gebracht (CGVS p.6). Ook later tijdens het onderhoud preciseerde je dat de taliban slechts vijf of zes dagen na de dood van je papa naar je huis kwamen en naar wapens vroegen die je papa volgens hen had meegebracht (CGVS p.17). Twee of drie dagen hierna sprak je mama volgens jou met je schoonbroer, en nog een dag later vertrok jij uit Afghanistan (GVS p.18, 20). Volgens deze verklaringen zou er met andere woorden slechts zo'n tien dagen tussen het overlijden van je vader en jouw vertrek zitten, hetgeen heel wat anders is dan vijf à zeven jaar. Wanneer het verloop van de gebeurtenissen herhaald werd bevestigde je de gang van zaken, maar bleef je er tegelijkertijd bij dat je slechts een paar dagen voor de machtsovername van de taliban, in augustus 2021, jouw land verliet (CGVS p.20). Gewezen op de inconsistenties in je tijdssituering (met name dat je enerzijds verklaart dat je vader overleed toen je slechts acht of tien jaar oud was, en dat jij kort na zijn dood zou vertrokken zijn, hoewel je volgens jou ook pas vertrok net voor de machtsovername in augustus 2021) wist je niet wat te zeggen (CGVS p.21). Je herhaalde louter dat je vader lang voor de machtsovername stierf, dat je problemen zes dagen later begonnen en dat jij nog eens drie dagen later uit je land vertrok (CGVS p.21). De uitleg dat je hoofd niet werkte en dat je in Bulgarije heel veel slagen hebt gekregen van de politie, waardoor je zelfs niet zou geweten hebben wat je aan het vertellen was (CGVS p.21) kan hierbij niet overtuigen. Zo beschikt het CGVS immers niet over een medisch attest of andere objectieve elementen die een hoofdtrauma bevestigen, en kan zelfs een dergelijk trauma geen afdoende verklaring zijn voor een dermate grote inconsistentie qua tijdsverloop (met name vijf à zeven jaren versus een tiental dagen). Bovendien kan nog opgemerkt worden dat je bij het indienen van je verzoek om internationale bescherming tot twee maal toe aangaf dat je papa na de machtsovername door de taliban is overleden (zie Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, hierna NBMV, p.3, onder 'familie' en p.4 onder 'motief voor migratie naar België'), en niet ervoor. Geconfronteerd met deze bevinding ontkende je dit echter en bleef je er bij dat je vader lang geleden of lang voor de machtsovername is gestorven (CGVS p.21), hetgeen weliswaar geen enkele verklaring biedt voor deze opvallende tegenstrijdigheid en de geloofwaardigheid van je asielmotieven onvermijdelijk ernstig ondermijnt. Daarnaast valt het op dat je bij het indienen van je verzoek ook aangaf dat je tot het derde jaar of de derde klas naar school zou gegaan zijn (zie Fiche NBMV p.4), iets waarover je na confrontatie eenvoudigweg verklaarde dat dit niet correct is (CGVS p.6), een inconsistentie die echter alweer en evenzeer bevreemdend is. Daarbij stelde je tijdens je onderhoud op het CGVS in eerste instantie ook dat je geen Koranles volgde in een moskee of madrassa (CGVS p.6), maar paste je deze verklaring plots aan toen je erop gewezen werd dat je tijdens het vorige interview bij de DVZ aangaf wel één of twee maanden naar de madrassa te zijn gegaan (CGVS p.6). Tijdens datzelfde interview verklaarde je dan echter weer helemaal niet naar school te zijn gegaan (zie verklaring DVZ d.d.16.01.2023 p.6), iets wat evenmin overeenkomt met je verklaringen hierover bij de registratie van je verzoek (zie Fiche NBMV) en deze ten overstaan van het CGVS. In diezelfde context dient erop gewezen te worden dat ook je verklaringen over je werkzaamheden in je dorp (CGVS p.7) weinig coherent zijn en niet kloppen met de rest van je verhaal. Zo verklaarde je immers dat je gedurende acht of negen maanden nootjes verkocht in jouw dorp en dat je dit deed nadat je gestopt was met school, niet kort voor je vertrek maar lang geleden (CGVS p.7). Gevraagd hoe het komt dat je hiermee stopte na acht of negen maanden stelde je echter vreemd genoeg dat je vervolgens vertrok uit je land en om die reden hiermee stopte, waarna je, volledig in strijd met je eerdere verklaring, bevestigde dat je dit werk deed tot aan jouw vertrek (CGVS p.7).

Naast je scholing, het overlijden van je vader en je problemen met de taliban, lijkt het er echter op dat je ook wat betreft andere aspecten van je leven niet de waarheid vertelt of bepaalde informatie bewust verdraait of zelfs tracht achter te houden, hetgeen je geloofwaardigheid als verzoeker om internationale bescherming evenzeer ondermijnt. Zo stelde je onder meer dat je twee zussen huwden terwijl jij onderweg was van Afghanistan naar België (CGVS p.12). Wanneer je later tijdens het onderhoud echter gevraagd werd waar je zussen waren toen de taliban naar je huis kwamen en naar de wapens van je vader vroegen, verklaarde je dat zij destijds niet thuis waren omdat zij al getrouwd en in hun eigen huis waren (CGVS p.19). Gewezen op het feit dat je eerder aangaf dat je zussen pas na jouw vertrek trouwden, terwijl jij onderweg was, paste je je verklaring plots weer aan en zei je dat je zussen op het ogenblik van de komst van de taliban wel thuis waren (CGVS p.19). Ook wanneer je gevraagd werd naar je ruimere familie, meer bepaald je ooms en tantes langs vaders- en moederskant, is het duidelijk dat je niet de bedoeling had om oprecht te zijn. Zo zou je vader slechts één zus hebben en weet je vreemd genoeg niet of hij ook broers heeft. Je zou geen contact hebben gehad met de enige zus van je papa en niet weten waar ze woont, en wat betreft je ooms en tantes langs je moederskant weet je niet eens hoeveel je er hebt (CGVS p.13). Gevraagd of je moeder je nooit vertelde of ze broers of zussen heeft stelde je dat zij wel familieleden heeft maar wilde je duidelijk nog steeds niet te veel prijsgeven. Over hun woonplaats zei je eerst dat zij rond jouw dorp, "daar ergens", wonen, om dit quasi meteen aan te passen naar hetzelfde dorp (CGVS p.14), hetgeen het echter des te ongeloofwaardig maakt dat je niet zou weten hoeveel broers en zussen je mama heeft. Daarnaast zijn ook je verklaringen over je grootouders allesbehalve coherent en geloofwaardig te noemen. Je stelde immers dat zij allemaal overleden zijn en wanneer je gevraagd werd waar zij vroeger woonden verwees je eerst naar je eigen dorp (CGVS p.14). Vervolgens bleek dit in hetzelfde huis als jij te zijn, en wanneer er gevraagd werd welke grootouders

precies bij jullie woonden gaf je aan dat het om die van je vaders kant ging (CGVS p.14). Opnieuw gevraagd waar je grootouders van je moeders kant dan woonden verwees je wederom eerst naar je eigen dorp, en nadien opnieuw naar je eigen huis (CGVS p.14). Dat je samen met al je grootouders in hetzelfde huis woonde, maar geen contact zou gehad hebben met je ooms of tantes alsook dermate weinig over hen zou weten (CGVS p.14) valt echter bijzonder moeilijk te geloven.

Voorts zijn ook je verklaringen over de job en documenten van je vader opvallend oppervlakkig en weinig overtuigend. Gevraagd wat je weet over je vaders werk bij het leger stelde je eenvoudigweg geen informatie daarover te hebben (CGVS p.10). Je wist thans reeds in Afghanistan dat je vader voor het leger werkte, naar eigen zeggen omdat "hij naar zijn werk ging en om de zoveel tijd terug naar huis kwam", waarvan één keer in zijn legeruniform (CGVS p.10). Je vader of moeder zouden je echter nooit iets verteld hebben over zijn werk (CGVS p.10), en naast Kandahar weet je niet of je papa nog op andere plaatsen werkte. Je weet alleen dat hij bij het leger zat, maar niet wat hij daar precies deed (CGVS p.11). Je noemde hem enerzijds een commandant en bevestigde dat hij leiding had over andere mensen, maar wanneer je hierop gevraagd had over wie hij leiding had stelde je dit niet te weten en gaf je plots aan evenmin te weten of hij leiding gaf of een gewone soldaat was (CGVS p.11). Je vroeg je papa nooit wat hij juist deed voor het leger hoewel hij, zover jij weet, altijd daar werkte en weet ook niet hoe het komt dat hij voor het leger is gaan werken (CGVS p.11-12). Ook wat betreft de documenten van je papa wist je niet te zeggen wat ze zijn (CGVS p.15). Nochtans bezorgde je schoonbroer je deze zaken slechts een paar dagen voor het onderhoud via de telefoon (CGVS p.16), en heb je eveneens regelmatig contact met je moeder (CGVS p.9), waardoor je niet in de onmogelijkheid was om meer informatie te vragen over je vaders werk of de documenten in kwestie. Verder weet je niet waar de foto's van je vader tijdens zijn werk genomen zijn en of het bijvoorbeeld recente foto's zijn of reeds oudere, en zou je hier helemaal niet over gesproken hebben met je familie (CGVS p.16). Gevraagd hoe dit komt stelde je dat ze je die documenten gewoon hebben doorgestuurd en dat jij ze vervolgens hebt afgegeven, meer niet (CGVS p.16), hetgeen echter weinig geloofwaardig is en wederom vraagtekens plaatst naast de authenticiteit van je beweerde problemen met de taliban. Mocht jij werkelijk door de taliban worden gevisieerd omwille van de voormalige beroepsactiviteiten van jouw vader, dan zou mogen worden verwacht dat jij beter op de hoogte bent van hetgeen jouw vader in het verleden deed.

Tot slot kan er nog op gewezen worden dat ook de manier waarop de taliban jou gevisieerd zou hebben net voor jouw vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk is. Je verklaarde hierover meer bepaald dat zij naar je huis kwamen, zo'n vijf of zes dagen na het overlijden van je vader, toevallig terwijl jij buiten ergens aan het wandelen was (CGVS p.17). Vijf talibanstrijders zouden op de deur van je huis geklopt hebben, binnengegaan zijn nadat je moeder de deur opendeed en gevraagd hebben naar wapens die je vader volgens hen mee naar huis gebracht had (CGVS p.17-18). Nadat je moeder hen zei dat er geen wapens in huis waren dreigden zij ermee jou mee te nemen, waarop ze echter zonder jou weer vertrokken (CGVS p.18). Om welke reden deze talibanstrijders niet gewoon wachtten tot jij diezelfde dag of avond bijvoorbeeld weer thuiskwam, is niet duidelijk. Je huis doorzoeken deden ze kennelijk evenmin, en ze zouden louter gezegd hebben dat ze opnieuw gingen komen als ze geen wapens kregen (CGVS p.18). Nochtans hadden ze door middel van het doorzoeken van je huis ook kunnen vaststellen of er effectief wapens te vinden waren op niet, maar van enige efficiëntie was vreemd genoeg geen sprake. Hetzelfde kan gesteld worden over de manier waarop je moeder reageerde na dit bezoek en deze dreigende taal van de taliban. Zo zou ze immers pas twee of drie dagen later met je schoonbroer gebeld hebben over deze kwestie, louter omdat ze geen belwaarde had, hoewel ze dit meteen aan jou vertelde toen je die middag weer thuiskwam (CGVS p.18-19). Gevraagd of je broer en zussen destijds ook thuis waren stelde je eerst dat dit niet het geval was, vervolgens dat enkel je broer thuis was en je zussen niet, en nadien dat ook je zussen thuis waren (CGVS p.19). Gedurende de drie of vier dagen tussen het bezoek van de taliban aan je huis en je effectieve vertrek gebeurde er verder helemaal niets (CGVS p.20), waardoor het bijzonder weinig geloofwaardig is dat de taliban je werkelijk gevisieerd zou hebben. Meer nog, zelfs na jouw vertrek zou je familie volgens jou helemaal geen problemen meer gekend hebben met de taliban (CGVS p.24) hoewel zij er mee dreigden om sowieso opnieuw naar je huis te komen indien ze geen wapens kregen (zie supra). Daarenboven verklaarde je bij de DVZ dat de taliban na je vertrek wel nog naar je huis kwamen na je vertrek, en wanneer je hierop gewezen werd paste je je verklaring ook opnieuw onmiddellijk aan (CGVS p.24). De uitleg dat je familie zelf geen last had van dat bezoek van de taliban na je vertrek (CGVS p.24) kan hierbij wederom niet overtuigen, zeker daar je even later beweerde dat de taliban die keer jullie huis wel doorzochten (CGVS p.25), iets wat ze de eerste keer opvallend genoeg niet deden.

Gelet op het geheel aan bovenstaande vaststellingen dient te worden geoordeeld dat je het CGVS niet hebt kunnen overtuigen dat je in geval van terugkeer naar Afghanistan de taliban dient te vrezen. Bijgevolg toon je niet aan dat je een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou hebben, noch dat je een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die je neerlegde ter ondersteuning van dit verzoek kunnen deze beoordeling niet wijzigen. De foto's van je taskara of Afghaanse identiteitsbewijs kunnen immers louter je identiteit, nationaliteit en eventuele regio van herkomst staven, elementen die echter niet ter discussie staan. De documenten en foto's betreffende het werk van je vader kunnen op hun beurt enkel deze tewerkstelling bevestigen, maar vormen voorts geen enkel bewijs voor de door jouw verklaarde persoonlijke problemen met of vervolging door de

taliban. Bijkomend dient nog te worden vermeld dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten relatief is, daar zij makkelijk op nietreguliere wijze kunnen verkregen worden, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten kunnen vaak niet van echte worden onderscheiden, ook niet door gedegen experts. Dit blijkt uit objectieve informatie waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Daarenboven betreffen het allemaal foto's of kopieën waarvan de authenticiteit hoe dan ook op geen enkele wijze kan worden nagegaan.

Wat jouw verklaarde persoonlijke gezinssituatie betreft kan overigens nog worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF (Afghan National Security Forces) behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Jij haalt echter geen dergelijke zaken aan. Jouw vader is immers reeds (jaren geleden) overleden, en het loutere feit dat jij een familielid zou zijn van een vroeger lid van het ANSF, waarvan je a priori niet aannemelijk maakt dat hij zelf te maken heeft gehad met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EA_SO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EA_SO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_

veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak

in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kot (district), Nangarhar (provincie), Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan

Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat

over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot bijna 15-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien ging u zowel naar school als naar de Koranles in Afghanistan, mogelijks meer of langer dan uzelf laat uitschijnen daar uw verklaringen over deze zaken behoorlijk inconsistent waren (zie supra). Ook hebt u nog contact met uw familie in Afghanistan, en is uw netwerk er hoogstwaarschijnlijk evenzeer groter dan u hebt willen laten verstaan daar u ook hierover duidelijk niet de volledige waarheid vertelde (zie supra). Bijgevolg kan niet zomaar worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) en c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Verzoeker geeft aan dat hij thans zijn werkelijk vluchtrelaas wil melden. Hij benadrukt in dit verband dat hij wel degelijk een Afghaans onderdaan is, doch is geboren in Pakistan. Hij werd door zijn familie naar Europa gezonden omwille van de moeilijke levensomstandigheden voor Afghanen in Pakistan, waarbij zijn vader reeds een keer werd opgepakt door de Pakistaanse autoriteiten, doch een repatriëring kon voorkomen door geld te geven.

Verzoeker vraagt in hoofddeorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

2.2.2. Op 14 februari 2024 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 11) in waarin hij verwijst naar volgende stukken en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023;
- EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- UNAMA “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023;
- COI Focus “Afghanistan. Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban” van 14 december 2023.

2.2.3. Verzoeker maakt op 27 februari 2024, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over (rechtsplegingsdossier, stuk 13) met volgende bijkomende documenten:

- de *Proof of Registration card* (hierna: PoR-kaart) van verzoeker (stuk 1, a.);
- de PoR-kaart van verzoekers vader (stuk 1, b.);
- de PoR-kaart van verzoekers moeder (stuk 1, c.);
- de PoR-kaart van verzoekers broer Sh. (stuk 1, d.);
- de PoR-kaart van verzoekers broer S. A. (stuk 1, e.);
- “Facturen en doktersattesten, ... Pakistan” (stuk 2).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) er kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met de taliban aangezien (a) verzoeker inconsistente verklaringen aflegt met betrekking tot de tijdssituering van cruciale gebeurtenissen in zijn asielrelaas, zoals het overlijden van zijn vader, zijn persoonlijke problemen met de taliban en zijn daaropvolgend vertrek uit Afghanistan, (b) verzoeker inconsistente verklaringen aflegt omtrent zijn scholing, (c) verder legt verzoeker vage, incoherente en niet-aannemelijke verklaringen af omtrent zijn familiaal netwerk, (d) verzoekers verklaringen over de job en de documenten van zijn vader oppervlakkig en niet-aannemelijk zijn, (e) de manier waarop de taliban verzoeker gevisieerd zou hebben net voor zijn vertrek uit Afghanistan evenmin aannemelijk is;

(ii) de documenten die verzoeker voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(iii) het loutere feit dat verzoeker een familielid zou zijn van een vroeger lid van het ANSF, waarvan verzoeker *a priori* niet aannemelijk maakt dat hij zelf te maken heeft gehad met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken;

(iv) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in dit artikel; verzoeker laat na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan, evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers

hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld;

(v) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder de toepassing van dit artikel valt; uit analyse van de beschikbare informatie blijkt geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan door een opzettelijk handelen of nalaten van actoren; verzoeker toonde evenmin aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien;

(vi) uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven, volstaat om bij een terugkeer naar Afghanistan het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen; deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden; verzoeker heeft tot bijna vijftienjarige leeftijd in Afghanistan verbleven waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker in Afghanistan al in zekere mate gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen, te meer hij zowel naar school als naar de Koranles ging in Afghanistan en hij nog contact heeft met zijn familiaal netwerk in Afghanistan, dat vermoedelijk groter is dan verzoeker heeft laten verstaan.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker voerde tijdens zijn onderhouden bij de DVZ en bij het CGVS aan zijn hele leven in Kot district in de Afghaanse provincie Nangarhar te hebben verbleven en bij een terugkeer naar Afghanistan te vrezende te worden vervolgd door de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn vader voor het Afghaanse nationale leger in Kandahar. Zijn vader zou zijn omgebracht door de taliban en hierop kwamen talibanstrijders naar verzoekers woning met de eis dat zij de wapens van zijn vader moesten overdragen of anderszins verzoeker zouden meenemen.

In het verzoekschrift doet verzoeker afstand van dit relaas en deelt hij mee de Afghaanse nationaliteit te bezitten maar geboren en getogen te zijn in Pakistan. De moeilijke levensomstandigheden voor Afghanen in Pakistan hebben de familie doen besluiten verzoeker te laten vertrekken naar Europa.

2.3.4.2. De Raad benadrukt dat een verzoeker om internationale bescherming de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker heeft getracht de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden en vervolgens, na confrontatie met een negatieve beslissing, volledig afwijkende verklaringen en documenten aflegt aangaande zijn herkomst, zijn verblijfplaats, zijn scholing, zijn profiel, zijn familiaal netwerk en vervolgingsfeiten.

Zo geeft verzoeker in zijn verzoekschrift toe dat zijn eerder afgelegde verklaringen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming verzonnen zijn onder invloed van zijn omgeving. Verzoeker voert thans aan dat hij nooit in Afghanistan heeft gewoond, doch daarentegen in Pakistan is geboren en heeft verbleven tot aan zijn vertrek. Verzoeker geeft tevens aan dat zijn vader nog in leven is, dat zijn gezin beschikt over PoR-kaarten in Pakistan, dat hij in Pakistan tot het derde jaar naar school is gegaan en dat zijn gezin hem naar Europa liet vertrekken omwille van de moeilijke levensomstandigheden voor Afghanen in Pakistan.

Verzoeker legt ter staving van zijn gewijzigde verklaringen per aanvullende nota van 27 februari 2024 (rechtsplegingsdossier, stuk 13) volgende documenten voor: een kopie van de PoR-kaart van verzoeker, een

kopie van de PoR-kaart van verzoekers vader, een kopie van de PoR-kaart van verzoekers moeder, een kopie van de PoR-kaart van verzoekers broer Sh., een kopie van de PoR-kaart van verzoekers broer S. A. en kopieën van diverse facturen en doktersattesten van zijn familieleden uit Pakistan.

In zoverre verzoeker in dit verband aanvoert dat hij als niet-begeleide minderjarige bijzonder vatbaar was voor informatie uit zijn omgeving en om die reden in eerste instantie een alternatief vluchtrelaas heeft verteld bij het CGVS, benadrukt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming nochtans te allen tijde en redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze zijn vluchtmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven. Het manifest misleidende karakter van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en bij zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS doet dan ook afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid.

De Raad wijst er nog op dat verzoeker reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld: *“U moet steeds de waarheid vertellen. Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat uw asielaanvraag wordt verworpen. Geloof niet diegenen die u aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen.”* (vragenlijst DVZ, voorafgaand advies).

De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift en in zijn aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 13) beperkt tot een wel zeer summiere uiteenzetting van de bijkomende elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming. Zo verklaart hij in zijn verzoekschrift immers dat hij wel degelijk een Afghaan onderdaan is, doch geboren is in Pakistan. Zijn ouders zouden enige tijd voor zijn geboorte Afghanistan hebben verlaten en sindsdien in Peshawar, Pakistan leven. Verzoekers vader is ook nog in leven. Verzoeker verklaart tevens dat hij tot het derde jaar naar school is gegaan in Pakistan en dat het gezin overleefd door wat groenten te verkopen *“op een karretje”*. Omwille van de moeilijke omstandigheden voor Afghanen in Pakistan heeft verzoekers familie hem laten vertrekken, aldus verzoeker. Verzoeker verduidelijkt daarbij niet wanneer zijn familie vanuit Afghanistan naar Pakistan zou zijn gevlucht, laat staan om welke redenen. Daarnaast geeft hij niet aan waar in Pakistan hij als Afghaan zou zijn geboren. Verder preciseert hij niet in welke concrete omstandigheden en situatie hijzelf en zijn familie in Pakistan zouden hebben vertoefd en welke concrete problemen zij aldaar kenden, behoudens een vage en blote bewering dat zij voortdurend vreesden opgepakt en gerepatriëerd te worden naar Afghanistan. Daarenboven geeft verzoeker niet aan in welke omstandigheden zijn familie in Pakistan zich op heden zou bevinden en wat hun concrete, actuele situatie is. Hij beperkt zich er namelijk toe op algemene wijze aan te geven dat zijn familie zich in Pakistan zou bevinden.

Verzoeker brengt ter staving van zijn gewijzigde verklaringen bovendien geen overtuigende bewijzen bij door middel van de documenten die hij per aanvullende nota neerlegt (rechtsplegingsdossier, stuk 13). Vooreerst dient te dezen te worden opgemerkt dat verzoeker enkel kopieën voorlegt van documenten die eenvoudig door het nodige knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, hetgeen de objectieve bewijswaarde ervan reeds ondermijnt. Dit geldt eens te meer gelet op de onderstaande vaststellingen.

De kopieën van de PoR-kaarten van zowel verzoeker, als van zijn voorgehouden familieleden bevatten immers gegevens die geenszins gerijmd kunnen worden met zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens de interviews en persoonlijke onderhouds tijdens de administratieve procedure. Zo valt bij verzoekers voorgehouden PoR-kaart op dat de daarop aangegeven geboortedatum en het geboortjaar ((...) juli 2007) niet overeenstemmen met deze die hij heeft opgegeven voor de Belgische asielinstanties ((...) september 2006) en blijkt ook de naam van zijn vader die daarop staat weergegeven (Mu. K.) geheel anders dan deze die hij opgaf tijdens de procedure internationale bescherming, met name A. S. Mo.. Ook zijn daarop vermelde herkomst uit Afghanistan, met name uit Jalalabad, provincie Nangarhar, stemt niet overeen met zijn verklaringen afkomstig te zijn uit het district Kot in de Afghaanse provincie Nangarhar (administratief dossier, CGVS, p. 5). Met betrekking tot de PoR-kaart van verzoekers voorgehouden vader dient, naast de geheel andere naam, tevens te worden opgemerkt dat verzoeker aangeeft dat zijn vader ongeveer 35 jaar is ten tijde van zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 januari 2023, hetgeen een grote discrepantie betreft met het opgegeven geboortjaar op de PoR-kaart, waarbij verzoekers vader ten tijde van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken 46 jaar zou zijn geweest. Overigens lijkt de foto op deze PoR-kaart later te zijn aangebracht (de foto bedekt immers een deel van een logo, alsook een gedeelte tekst op de kaart) teneinde overeen te stemmen met de privéfoto die verzoeker voorlegt bij zijn aanvullende nota betiteld als foto vader en zoon.

Aan deze privéfoto kan overigens geen enkele bewijswaarde worden toegedicht. Vooreerst omwille van de jonge leeftijd van het kind dat daarop staat afgebeeld, zodat niet kan worden opgemaakt dat het daadwerkelijk om verzoeker zou gaan. Verder zijn foto's eenvoudig te manipuleren qua tijd, ruimte en omstandigheden en kan hoe dan ook geen verwantschapsband blijken tussen de daarop afgebeelde personen. Daarnaast is het opvallend dat uit vergelijking van de PoR-kaarten van verzoeker en zijn voorgehouden broer Sh. blijkt dat deze laatste slechts acht maanden na verzoeker zou zijn geboren, met

name in maart 2008. Bovendien geeft verzoeker doorheen zijn verklaringen aan dat zijn jongere broer in 2023 ongeveer 13 jaar is (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 18; CGVS, p. 12), wat zijn geboortedatum nochtans ergens rond 2010 plaatst. Verzoeker legt bovendien een PoR-kaart neer van een oudere broer waarvan hij nooit eerder melding maakte, met name S.A.. Daarnaast legt verzoeker geen enkele PoR-kaart neer van de zussen waarvan hij gewag maakte doorheen zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken, dan wel het CGVS (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 18; fiche niet-begeleide minderjarige, luik 'Famille'; CGVS, p. 8). De PoR-kaarten bevatten onderling eveneens discrepanties, die de bewijswaarde ervan verder ondermijnen. Zo is het opvallend dat de PoR-kaarten van zijn moeder, zijn broer Sh. en zijn broer S. A. allen vermelden dat deze op 1 juli 2021 zouden zijn uitgereikt met een geldigheidsdatum tot 30 juni 2023 en verwijzingen bevatten naar een Family ID, daar waar geen enkele van deze gegevens beschikbaar zijn op de PoR-kaarten van verzoeker, verzoekers vader en verzoekers broer Sh..

Aangaande de diverse medische stukken wordt vooreerst opgemerkt dat diverse van deze stukken niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorzien in artikel 8 PR RvV. Daarnaast wordt opgemerkt dat alle documenten handelend over verzoekers voorgehouden vader Mu. K. opnieuw een geheel andere leeftijdsaanduiding bevatten (met name dat verzoekers vader in 2020 40 jaar zou zijn) dan deze die wordt weergegeven op de voorgelegde PoR-kaart, alsook deze die verzoeker zelf aangaf tijdens zijn persoonlijke onderhouden (*supra*). Dezelfde vaststellingen dringen zich op omtrent de medische stukken aangaande zijn beweerdde moeder. Bepaalde medische stukken (met name d.d. 20 februari 2024 en 7 januari 2020) bevatten overigens geen officieel hoofdving van de instantie van waar zij zouden uitgaan, wat verder afbreuk doet aan de objectieve bewijswaarde ervan. Verzoeker slaagt er hoe dan ook niet in om aan te tonen dat de op de medische stukken vermelde personen – nog daargelaten het gebrek aan objectieve bewijswaarde ervan – zijn familieleden zouden betreffen, noch wat hun nationaliteit en/of verblijfssituatie in Pakistan is.

De elektriciteits- en gasrekeningen van respectievelijk maart en april 2022 en december 2023 vermelden She. U. als geadresseerde, dit is een naam die verzoeker noch tijdens zijn oorspronkelijke verklaringen, noch in het verzoekschrift of bij aanvullende nota heeft genoemd of noemt als zijnde één van zijn familieleden.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen enkel begin van bewijs voorlegt van zijn bewering als zou hij school hebben gelopen in Pakistan, teneinde zijn scholing en zijn verblijf in Pakistan te kunnen duiden. Nochtans kan worden aangenomen dat verzoeker, indien hij werkelijk een Afghaan zou zijn die in Pakistan was geboren, er initieel zijn hele leven samen met zijn familie zou hebben vertoefd en er scholing zou hebben genoten als vluchteling, toch over bewijskrachtige stukken zou moeten beschikken die deze beweringen kunnen ondersteunen. Verder staat verzoeker niet dat hij vanuit dit land naar Europa zou zijn gereisd.

Gelet op het voorgaande, kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de nieuwe versie van verzoekers profiel, levensloop, verblijfplaats, zijn familiaal netwerk en zijn vluchtmotieven.

Verzoeker heeft blijkens hetgeen voorafgaat verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht, zoals hoger omschreven. Verzoeker weigert gelet op de voormelde vaststellingen klaarheid te scheppen over en maakt het onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op zijn werkelijke herkomst, familiale netwerk, profiel, levensloop, achtergrond, situatie en problemen.

2.3.4.3. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.4. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij wordt geconcludeerd dat verzoeker het door zijn eigen toedoen onmogelijk maakt om zijn werkelijke nood aan bescherming in te schatten. Volledigheidshalve wordt toch het volgende overwogen.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “op *situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog doet hierover niet anders denken.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers geen gewag van persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze

door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiietische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 32-34).

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, i.e. *'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 34). ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *"Country Guidance Afghanistan"*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *"Query Afghanistan"*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *"Country Guidance Afghanistan"*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023 nog steeds actueel.

De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat verzoeker moedwillig leugenachtige verklaringen aflegt over en weigert een zicht te bieden op zijn werkelijke herkomst, familiale netwerk, profiel, levensloop, achtergrond, situatie en problemen. Het is nochtans de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke herkomst en achtergrond van verzoeker voor zijn komst naar België, over verzoekers reële familiale netwerk, profiel, levensloop, problemen en situatie en over de vraag of verzoeker, gelet op deze elementen, al dan niet

afkomstig is uit of kan verblijven in een regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat zulk risico in zijn hoofde niet voorhanden is.

Verzoeker brengt evenmin informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop voormelde analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. In zoverre verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het CGVS uitvoerig werd gehoord door een gespecialiseerde *protection officer*. Tijdens het persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET